

Massé cuite

kleine verhalen

Massé cuite

kleine verhalen

verteld door
Wim Hartlief

Borsthoning
Jodenvet,
Honingborst,
Massee (massé),
Kattesnauw,
Sikkevet,
Bokkevet
Kletskop

De smaak van Bokkevet (massé cuite) is vetzig en zacht, met bijna geen smaak aan het begin. Maar na een tijdje sabbelen wordt het plotseling zoet in je mond. *(bij het smelten wordt zetmeel omgezet in suiker)*

Na het zoet komt het bitter. Die bittere nasmaak wordt dominanter. Van schurend vervelend tot aan overgeven. Bokkevet is een bijproduct van aardappelsiroop, wat in bakkerijen gebruikt werd als goedkoop surrogaat voor suiker. Het werd o.a. gemaakt bij DWM in Veendam en bij de koninklijke Scholten Honig in Foxhol. Nu de Avebe.

Inhoud:

De stuiver	De kus
Over oude kornuiten	De liefde
De lange reis	Pjor
Dada	Hajime
Het bloedbad	De poëet
Het grote genoeg	Oude vrienden
History: is water under the bridge	
De persconferentie	Verloren tijd
Een decemberverhaal	Vijf voor twaalf
Storm op komst	De vertegenwoordigers
Schermgedrag	Vluchteling
De nachtwandelaar	De stad
Voorbij de werkelijkheid	
Een mooie vergissing	
Gruwelijke helden	
De schepper	
De luchtbuks	
De utopist	
Zicht op Mantua	
Op de vlucht	
Het verdriet van een Boomer	

De stuiver

Met een warm geworden stuiver in zijn hand, (*die hij diep in zijn broekzak heeft gestoken*) loopt hij onder de poort door. Ondanks het felle zonlicht, hangen er onder de poort diepe schaduwen. In het midden, de grote doorgang voor auto's, fietsers en karren en met aan weerskanten kleinere bogen voor voetgangers. Door het bezit van die stuiver loopt hij opzettelijk een langere weg dan op dagen zonder een stuiver in zijn broekzak en in zijn hoofd wentelt zich een dilemma. Met zijn doel in zicht vertraagt hij zijn pas. Er is niet echt tijd om lang te treuzelen. Te laat op school komen blijft niet lang geheim. In gedachten, probeert hij de grote houten bak op de toonbank die in kleine vakken is verdeeld

te visualiseren om zijn keuze voor te bereiden. In elk vakje ligt lekkers. Een schuimblok in twee kleuren, ook drie toverballen kun je kopen voor een stuiver of een stuk duimdrop, stroopsoldaatjes, zwart/wit, stokjes zoethout, een dropveter met een gekleurd kraaltje in het midden, muntdrop, kauwgumballen en linksonderin is een ruim vak voor brokken bokkevet. Die stuiver drukt zwaar op zijn geweten. Hij zag het op het tapijt liggen voor de kast waar de portemonnee van zijn moeders lag, maar inplaats het gevonden muntje op tafel te leggen, dacht hij, jammer dat het geen dubbeltje kon zijn. Voor hem ligt het pleintje wat zich na de poort splitst in: naar rechts de Idastraat en naar links wordt het de Reinoutstraat. Verstoep in de schaduw van de poort verbergt zich, *bijna onzichtbaar*, een Enkabékruidenier, links daarvan, aan de overkant, een winkeltje van allerlei huishoudspullen en aan de andere kant, daar tegenover, een groenteboer. Voor hem niet interessant. Waar hij op focust, is de absolute koning aan het pleintje, de tabakszaak van meneer Blauw, annex het uitlenen van niet-literaire-romans en de verkoop van

tijdschriften en een variëteit aan snoepgoed. Nog heeft hij geen beslissing genomen. Hij kan de stuiver na schooltijd terugleggen. Zijn geweten ontlasten. In gewetensnood staart hij naar de lokkende winkeldeur. Naar binnen gaan gaat niet geruisloos. Tijd om zich te bedenken is er niet. Als je een voet op de deurmat zet, gaat er een zoemer en rijst gelijk de lange bleke gestalte van meneer Blauw op als de dood van Pierlala of hij komt uit het woonkamertje, met een deur achter de winkel. Meneer Blauw is altijd gekleed in een lange beige stofjas. Zijn rug was bij zijn geboorte krom, wat hem de bijnaam bocheltje Blauw opleverde. Hij heeft het idee dat hij iets over het hoofd ziet. De spanning loopt hoog bij hem op. Die stuiver schroeit in zijn hand. Rusteloos kijkt hij om zich heen. Als hij nu het pleintje oversteekt, is hij voor iedereen zichtbaar. Over zijn moeder maakt hij zich geen zorgen, die zit thuis. Maar zijn vader! Daar moet hij rekening mee houden. Die kan overal opduiken. In het fietsenrek voor de winkel staan drie herenfietsen. Vanaf hier kan hij niet herkennen of de fiets van zijn vader daar tussen staat. Zijn vader is geen lezer van

niet-literaire-romans of een snoeper, maar pa komt de dag niet door zonder de zekerheid van een rokertje in zijn jaszak en hoe gaat hij dan die vraag van zijn pa beantwoorden, 'Wat doe jij hier? Moet jij niet op school zijn?' Vragen begeleidt door de blik van pa op de klok aan de wand boven het hoofd van meneer Blauw, zodat hij zich niet vergist in de tijd. Aan het bezit van een verdonkeremaande stuiver zal pa niet gelijk denken. In de schaduw van de poort draait hij zich om en rent de Borgwal op. Er zit niets anders op, zijn aankoop moet hij uitstellen tot na schooltijd. Iets van opluchting voelt hij daarbij wel.

Korte ontmoetingen nr. 1

'Meneer, mag ik u iets vragen?'

'Ja, natuurlijk, vraagt u maar.'

'Kunt u mij helpen? Ik ben de weg kwijt.'

'U bent de weg kwijt? Mag ik u ook iets vragen.'

'Vanzelfsprekend.'

‘Bent u blind? Een dwaallicht, misschien?’

‘Nee. Waarom vraagt u mij dat?’

‘De weg ligt toch voor u.’

‘U steekt de draak met mij.’

‘Grapje, moet kunnen. Maar vertel, welke weg bent u kwijt?’

‘Moeilijk te zeggen.’

‘Het zijn verwarrende tijden. Wij hebben hier veel wegen, dus die vraag komt van pas.’

‘Welke weg? Dat weet ik niet precies. Ik dacht dat u mij zou kunnen helpen.’

‘Vroeger zou dat geen probleem zijn geweest, toen liepen alle wegen over Keulen naar Rome en had ik u gewoon op het dichtstbijzijnde wandelpad gezet en vort met de geit geroepen..., maar zo gezegd, tijden veranderen. Of moet u naar Rome, misschien?’

‘Waaraan ziet u dat?’

‘U hoeft niet zo humeurig te doen.’

‘U hebt gelijk, het spijt me. Zo kortaf ben ik anders nooit.’

‘Dat is u geraden.’